ପୁନଃ କ୍ଷମତାକୁ ଆସିବାକୁ କ'ଣ ଏ ଯୁଦ୍ଧ ରାଜନୀତି ?

ପ୍ରଥମରୁ କହି ରଖିବା ଉଚିତ ହେବ ଯେ ସମ୍ପ୍ରତି ଭାରତ ଓ ପାକିସ୍ଥାନ ଭିତରେ ଯେଉଁ ସାମରିକ ସଂଘର୍ଷ -ଜନିତ ଜଟିଳ ସ୍ଥିତି ଉପୁଜିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ମୁଖ୍ୟତଃ ଦେଶର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦୀଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରୁଛୁ । ଫେବୃୟାରୀ ୧୪, ୨୦୧୯ ଦିନ ଜଣେ ଆତ୍ମଘାତୀ ଯୁବ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଦ୍ୱାରା ବିସ୍ଫୋରଣ ଘଟାଇ ଯେଭଳି ୪୨ଜଣ ଅର୍ଦ୍ଧ ସାମରିକ ବାହିନୀ ଯବାନଙ୍କ ଜୀବନ ନିଆଗଲା, ଏଭଳି ଏକ ଜଘନ୍ୟ କାଣ୍ଡର ସମୀକ୍ଷା ଓ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଯବାନମାନଙ୍କ ଶବକୁ ଅସ୍ତ୍ର ବନେଇ ଦେଶସାରା ଥଣ୍ଡା ପଡ଼ିଯାଇଥିବା ମୋଦୀ ହାୱାକୁ ପୁନଃଜୀବିତ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଅପରାଧିକ ଉଦ୍ୟମ ଚାଲିଛି ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦୀ ସେଥିରୁ ନିଜକୁ ଦୋଷମୁକ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ମୋଦୀଙ୍କ ୨୦୧୪ ମସିହାର ଶତକଡ଼ା ୩୧ଭାଗ ଭୋଟ ପାଇଁ କ୍ଷମତାଶୀଳ ହେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ବଳିଷ୍ଠ ଓ ନିର୍ଲ୍ଲଜ ଭାବେ ସହଯୋଗ କରିଆସିଥିବା ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏବେ ତାଙ୍କୁ ପୁଣିଥରେ କ୍ଷମତାକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ଦେଶବାସୀଙ୍କ ମନରେ ଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରବଣତା ଓ ପଡ଼ୋଶୀ ଦେଶକୁ ରାକ୍ଷସ ହିସାବରେ ଚିତ୍ରିତ କରିବାର ମାନସିକତା ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ଫେବୃୟାରୀ ୧୪ରୁ ଆଜିଯାଏଁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଓ ତାଙ୍କ ଦଳ କୌଣସି ସୁଯୋଗ ଛାଡ଼ିନାହାନ୍ତି ପୁଲୱାମାକୁ ନେଇ ନିର୍ବାଚନୀ ରାଜନୀତି କରିବାରେ । ଦେଶବାସୀଙ୍କୁ ଏକାଠି ହୋଇ ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ ଡାକରା ପଛରେ କଂଗ୍ରେସ ଓ ବିରୋଧୀମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବାରୁ କେବେ ଅବ୍ୟାହତି ନେଇନାହାନ୍ତି । ଯାହା ଏ ଦେଶର କୌଣସି ସରକାର ନେହେରୁଙ୍କଠାରୁ ମନମୋହନ ଯାଏଁ କରିପାରି ନଥିଲେ, ସେ ପାକିସ୍ଥାନ ସୀମା ଭିତରକୁ ଯାଇ ବିମାନ ଆକ୍ରମଣ କରି ଜୈସ-ଇ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ଭିତ୍ତିଭୂମିକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଦେଇପାରିଲେ ବୋଲି ନିଜକୁ ନିଜେ ବାହା ବାହା ନେଉଛନ୍ତି । ଭାଷଣ ଦେବାବେଳେ ପୁଲୱାମା ସହିଦଙ୍କ ଫଟୋ ମାଳାକୁ ପୃଷ୍ଠଭୂମି କରି ଟେଲିଭିଜନ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ବକ୍ତବ୍ୟ ରଖୁଛନ୍ତି । ଅନେକ ନୀଚ ଶ୍ରେଣୀର ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା କି ବିଶ୍ୱ ସମାଜ ଆଗରେ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କୁ ଏକ ଘୃଣା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାପାଇଁ ଉପାଦାନ ଯୋଗାଉଛି । ଭାରତୀୟମାନେ ଏମିତି ନିଚ, ଏମିତି ଅବିବେକୀ, ଏମିତି ଅମାନବିକ ଏବଂ ଏମିତି ପ୍ରତିହିଂସା ପରାୟଣ; ଏହାର ଏକ ନୂତନ ନମୂନା ମୋଦୀଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ବିଶ୍ୱ ପାଉଛି । ମୋଦୀଙ୍କ 'ନବ ଭାରତ' ଏକ ହିଂସ୍ର ଓ ନିଷ୍ଠୁର ଭାରତ ଏକଥା ଗୌତମବୁଦ୍ଧ ଓ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ଦେଖି ଭାରତକୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଚକିତ କରିଛି । ପାକିସ୍ଥାନ ଟିଭି ଚ୍ୟାନେଲମାନେ କେତେ ସତ ଆମେ ଜାଣିନୁ, କିନ୍ତୁ ଭାରତୀୟ ଟିଭି ଚ୍ୟାନେଲମାନେ ନୀତି, ନୈତିକତା, ମାନବିକତା, ନିରପେକ୍ଷତା ସବୁ କିଛିକୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ଯୁବ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କୁ ହିଂସ୍ର ହେବାପାଇଁ ଉସୁକାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପାଟିରୁ ପଦୁଟିଏ ବାହାରିନି ସେମାନଙ୍କୁ ଏଥିରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିବା ପାଇଁ । ମୋଦୀ ଆଜି ଅଛନ୍ତି, କାଲିର କଥା କହିହେବନି । କିନ୍ତୁ ଦେଶ ଓ ଦେଶବାସୀ ତ ରହିବେ, ସବୁଦିନ ପାଇଁ । ଚିନ୍ତାଶୀଳ ଶାସକ ଏକଥା ଭାବିବା କଥା ଯେ ନିଜର ସ୍ଥାୟିତ୍ୱ ଯାହା ଥାଉନା କାହିଁକି ନିଜର ବେପରୁଆ ପଦକ୍ଷେପ ଯୋଗୁଁ ଦେଶବାସୀଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ପାରସ୍ପରିକ ବୁଝାମଣା ଯେମିତି ଦୋହଲି ନଯାଉ । ମୋଦୀ ଜଣେ ଚିନ୍ତାଶୀଳ, ବିବେକବାନ, ଦୂରଦୃଷ୍ଟିସମ୍ପନ୍ନ ମଣିଷ; ଏହାର ପରିଚୟ ଏଯାବତ୍ ଦେଇନାହାନ୍ତି । ଆଜି ସେଥିପାଇଁ ସମଗ୍ର ଦେଶରେ ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଉନ୍ମାଦନା ଚାଲିଛି ତାହା ଯଦି ଏକ ଅପରାଧ ହିସାବରେ ନିଆଯାଏ, ତେବେ ମୋଦୀ ନିଜକୁ ସେ ଅପରାଧରୁ ମୁକ୍ତବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିପାରିବେନି ।

ଜୈସ୍-ଇ-ମହମ୍ମଦ ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ କ'ଣ ଏତେ ଅପରିଣାମଦର୍ଶୀ ଯେ ସେମାନେ ଜଣେ କଟ୍ଟର ଦକ୍ଷିଣପନ୍ଥୀ ୨୦୧୯ରେ ସାଧାରଣ ନିର୍ବାଚନରେ କ୍ଷମତାରେ ରହିବାକୁ ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି ଜାଣିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ମୋଦୀଙ୍କ ହାତରେ ନିର୍ବାଚନ ବୈତରଣୀ ପାର ହେବାପାଇଁ ସୁଯୋଗଟିଏ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ? ସେମାନେ କ'ଣ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ମୋଦୀ, ଭାଜପା ଓ ସଂଘ ପରିବାର ଏହି ଜଘନ୍ୟ ଯବାନ ହତ୍ୟାକୁ ଆୟୁଧ କରି ଉଗ୍ର -ରାଷ୍ଟ୍ରବାଦ, ଉଗ୍ରଜାତୀୟତାବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରି କ୍ଷମତାରେ ରହିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିବେ - ଯାହା ଏବେ ସେମାନେ କରୁଛନ୍ତି । ପୁଲୱାମା ଆକ୍ରମଣର ପଛରେ ତା'ହେଲେ ଆଉ କଣ କିଛି ରହସ୍ୟ ରହିଯାଇଛି କି ?

ମୋଦୀ ମହୋଦୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତରେ ଯଦି ସୀମାପାର ଆତଙ୍କବାଦ ବିଲୋପ ବା ଦମନ କରିବା ପାଇଁ ସତରେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା'ହେଲେ ଗତ ୫ବର୍ଷରେ ସେ କ'ଣ ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ତା'ର ସମୀକ୍ଷା ଦରକାର । ଫେବୃୟାରୀ ୧୪, ୨୦୧୯ର ପୁଲୱାମା ଘଟଣା ପରେ ଇଣ୍ଡିଆ ଟୁଡେର ମୁକେଶ ରାୱତ ନିଜ ପତ୍ରିକାରେ ଅନ୍‌ଲାଇନ୍ ପୃଷ୍ଠାରେ କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତଥ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ । ଇଣ୍ଡିଆ ଟୁଡେ ପତ୍ରିକା

ମୋଦୀ ପ୍ରଶଂସକ ତାଲିକାର ଏକ ଜଣାଶୁଣା ପତ୍ରିକା । ଫେବୃୟାରୀ ୫, ୨୦୧୯ରେ ସଂସଦରେ ଗୃହମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ତଥ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ମୁକେଶ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ, ଯଦିଓ ପୁଲୱାମା ଆତ୍ମଘାତୀ ଆତଙ୍କ ଆକ୍ରମଣଟି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ହିଂସ୍ର ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଗତ ୫ବର୍ଷ ଭିତରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋଦୀଙ୍କ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀତ୍ୱରେ ଜାମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀରର ଆତଙ୍କୀ ହିଂସା ବହୁଗୁଣ ବଢ଼ିଯାଇଛି । ୨୦୧୪ ଓ ୨୦୧୮ ଭିତରେ ଆମ ନିରାପ । ବାହିନୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସଂଖ୍ୟା ଶତକଡ଼ା ୯୩ଭାଗ ବଢ଼ିଛି । ଏକଥା ଆମ ଟିଭି ଚ୍ୟାନେଲମାନେ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଜଣାଉ ନାହାନ୍ତି । କାଶ୍ମୀରରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଘଟଣା ଗତ ୫ବର୍ଷ ଭିତରେ ଶତକଡ଼ା ୧୭୬ ଭାଗ ବଢ଼ିଛି । ଗତ ୫ବର୍ଷ ଭିତରେ କାଶ୍ମୀରରେ ୧,୭୦୮ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଘଟଣା ଘଟିଛି । ତାକୁ ଯଦି ମାସ ହିସାବରେ ଭାଗ କରିଦେବେ ତେବେ ପ୍ରତିମାସ ଜାମ୍ମୁ ଓ କାଶ୍ମୀର ରାଜ୍ୟରେ ହାରାହାରି ୨୮ଟି ଆତଙ୍କବାଦୀ ଘଟଣା ଘଟିଛି । ୨୦୧୬ ମସିହାରୁ (ତଥାକଥିତ ସର୍ଜିକାଲ ଷ୍ଟ୍ରାଇକ୍ ବର୍ଷ) ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ବଢ଼ିଚାଲିଛି । ୨୦୧୪ରୁ ୨୦୧୮ଭିତରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ହିଂସାରେ ୧,୩୧୫ ଜଣ ଲୋକଙ୍କର ଜୀବନ ହାନି ଘଟିଛି । ସେ ଭିତରୁ ୧୩୮ଜଣ ସାଧାରଣ ଲୋକ, ୩୩୯ଜଣ ସୁରକ୍ଷାକର୍ମୀ ଏବଂ ୮୩୮ଜଣ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଥିଲେ ବୋଲି ଗୃହ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ କହିଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ୮୩୮ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଭିତରୁ କିଏ ପ୍ରକୃତ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ କେମିତି ଚିହ୍ନଟ କରାଗଲା ଆତଙ୍କବାଦୀ ବୋଲି, ତାହା ଏକ ଜଟିଳ ପ୍ରଶ୍ନ । ନିଜେ ସରକାରଙ୍କ ତଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ମୋଦୀଙ୍କ ଶାସନକାଳରେ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ କାଶ୍ମୀରରେ ଅନୁପ୍ରବେଶ କରିବା ସଂଖ୍ୟାଟି ମଧ୍ୟ ବଢ଼ିଛି । ଫେବୃଆରୀ ୫, ୨୦୧୯ରେ ଏହି ଲିଖିତ ଉ ର ଲୋକସଭାରେ ଦେବାପରେ ଫେବୃୟାରୀ ୧୩, ୨୦୧୯ଦିନ ଆଉ ଏକ ଲିଖିତ ଉ ରରେ ଗୃହମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ରାଜ୍ୟସଭାରେ ଯେଉଁ ତଥ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ତାକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା କଥା । ନିଜେ ସରକାରଙ୍କର ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି ମୁତାବକ ୨୦୧୬ରୁ ୨୦୧୮ ଭିତରେ ୪୦୦ଆତଙ୍କବାଦୀ କାଶ୍ମୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ମାସକୁ ହାରାହାରି ୧୧ଟି ଆତଙ୍କବାଦୀ କାଶ୍ମୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ୩୮ଜଣ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଜୁନ୍ ୨୦୧୮ରେ କାଶ୍ମୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ଏଠି ପ୍ରଶ୍ନ ଆସିବା ସ୍ୱାଭାବିକ ଯେ ୫ବର୍ଷ ଭିତରେ ଯଦି କାଶ୍ମୀରରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଅନୁପ୍ରବେଶ ବଢ଼ିଛି ଏବଂ କାଶ୍ମୀର ଉପତ୍ୟକାରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଶତକଡ଼ା ୧୭୬ଭାଗ ବଢ଼ିଛି ଏବଂ ନିରାପ । କର୍ମୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସଂଖ୍ୟାର ଶତକଡ଼ା ୯୩ଭାଗ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଛି, ତେବେ ମୋଦୀ ସରକାର ପୁଲୱାମା ଘଟଣା ଘଟିବା ଯାଏଁ କ'ଣ କରୁଥିଲେ ? ବିଡ଼ମ୍ବନାର କଥା ଯେ ଗୃହ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟର ଲୋକସଭାରେ ଉ ର (ଫେବୃୟାରୀ ୫, ୨୦୧୯) ଦେବାର ୯ଦିନ ଏବଂ ରାଜ୍ୟସଭାରେ (ଫେବୃଆରୀ୧୩,୨୦୧୯) ଉ ର ଦେବାର ଦିନଟେ ପରେ ଫେବୃୟାରୀ ୧୪, ୨୦୧୯ଦିନ ପୁଲୱାମା ଆତ୍ମଘାତୀ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ଘଟି ୪୨ଜଣ ଯବାନ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଛନ୍ତି । ତା'ପରର ଘଟଣାକ୍ରମ ଅଧିକ ନାଟକୀୟ ରୋମା ଯୁବ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କ ମନରେ ଆଣିଦେଇଛି । ୫ବର୍ଷ କାଳ କେବଳ କାଶ୍ମୀରବାସୀଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠୁରଭାବେ ଦମନ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ମୋଦୀ ସରକାର ଭାଷଣବାଜି ବ୍ୟତିରେକ ଆତଙ୍କବାଦ ନିପାତ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଖିଦୃଶିଆ ପଦକ୍ଷେପ ନନେଇ ହଠାତ୍ ୧୨ଟି ମିଗ୍ ବିମାନ ପଠାଇ କିଛି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳୀକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ? ତାହା ବି ଏଯାବତ ଜଣାପଡ଼ି ନାହିଁ ଯେ ପ୍ରକୃତରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଭାରତୀୟ ବାୟୁସେନା ଆକ୍ରମଣରେ ମରିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ବା ଯଦି ମରିଛନ୍ତି କେତେଜଣ ମରିଛନ୍ତି ? ଏତିକିରେ ସୀମା ପାର ଆତଙ୍କବାଦ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ କି ? ତା'ହେଲେ ୨୦୧୬ରେ ସର୍ଜିକାଲ ଷ୍ଟ୍ରାଇକ୍ ପରେ ଆତଙ୍କବାଦ ଘଟଣା ନକମି ବହୁଗୁଣ ବଢ଼ିଲା କେମିତି ? ଏକଥା ବି ନିଜେ ସରକାର ସ୍ୱୀକାର କରୁଛନ୍ତି ।

ସରକାରଙ୍କ ଗୃହ ମନ୍ତ୍ରଣାଳୟ ତଥ୍ୟ ମୁତାବକ ମୋଦୀଙ୍କ ଶାସନରେ ୧୩୧୫ଜଣଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଛି କେବଳ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଘଟଣାରେ । ସେଥିରେ କମ୍ ସାଧାରଣ ଲୋକ ଓ ଅଧିକ ସୁରକ୍ଷାକର୍ମୀ ଏବଂ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଗତସଂଖ୍ୟାର ସମ୍ପାଦକୀୟରେ ଆମେ ଠିକ୍ ଏହି ସମୟର ପାକିସ୍ଥାନରେ କେତେଜଣ ଆତଙ୍କବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ମରିଛନ୍ତି ତାହାର ହିସାବ ଦେଇଥିଲୁ; କେବଳ ୨୦୧୪ରେ ୨୪୧୨ ଜଣ, ୨୦୧୫ରେ୧୬୦୬ଜଣ ଏବଂ ୨୦୧୬ରେ ୧୦୮୬ଜଣଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଭାରତ ଅପେକ୍ଷା ପାକିସ୍ଥାନରେ ଢେର୍ ଗୁଣ ଅଧିକ ଲୋକ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଘଟଣାରେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଏକ ତଥ୍ୟ ମୁତାବକ (www.satp.org) ୨୦୧୪ରୁ ୨୦୧୯ ଫେବୃଆରୀ ଯାଏଁ ପାକିସ୍ଥାନରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ହିଂସାରେ ୧୨୯୮୬ ଜଣ ସାଧାରଣ ଲୋକେ, ଜବାନ ଓ ଆତଙ୍କବାଦୀ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଛନ୍ତି । ଭାରତ ଭଳି ପାକିସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ଆତଙ୍କବାଦର ଶିକାର ଏବଂ ଆମଠୁ ଅଧିକ ଭୟଙ୍କର ଭାବେ ପ୍ରଭାବିତ । ତେଣୁ ବିମାନ ଆକ୍ରମଣ କରି ଆମେ କାହାକୁ, କେଉଁଠି ଏବଂ କିଭଳି ଧ୍ୱଂସ କରିବା ? ଯଦି ପୂର୍ବ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀମାନେ ମୋଦୀଙ୍କ ଭଳି ସାରା ଦେଶଟାକୁ ପାକିସ୍ଥାନବିରୋଧୀ ହିଂସା ପାଇଁ ଡାକରା ଦେଇନାହାନ୍ତି, ତେବେ ଆମକୁ ଭାବିବାକୁ

ହେବ ଯେ ସେମାନେ ବୁଦ୍ଧିମାନ କାମ କରିଛନ୍ତି । ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ସହ ଯୁଦ୍ଧ କରିକି ନୁହେଁ ବରଂ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ସହ ଆମେ ହାତ ମିଶାଇ ଆତଙ୍କବାଦର ଚେର ଉପାଡ଼ିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଭଲ ଭାବେ ଜାଣୁଛେ ଯେ ପଡ଼ୋଶୀ ବି ଆମଭଳି ଆତଙ୍କବାଦର ଶିକାର । ଆତଙ୍କବାଦର ଭି ିଭୂମି ଯଦି ପାକିସ୍ଥାନ ଭିତରେ ଅଛି ତେବେ ସେମାନେ ପାକିସ୍ଥାନୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କାହିଁକି ହତ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ସେମାନଙ୍କର ସରକାର ଓ ସାମରିକ ବାହିନୀ ତା'ର ପୃଷ୍ଠପୋଷକ ଏବଂ ଭାରତ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟରତ; ତେବେ ଭାରତ ଅପେକ୍ଷା ପାକିସ୍ଥାନରେ କାହିଁକି ଆତଙ୍କବାଦୀ ହିଂସାରେ ପ୍ରାଣ ହରାଉଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରାୟ ୪ଗୁଣ ଅଧିକା । ପାକିସ୍ଥାନୀ ସେନା ଯଦି ତାଙ୍କ ଦେଶକୁ ଚଳାଉଛନ୍ତି ବୋଲି ଆମେ ଦାବୀ କରୁଛେ ଏବଂ ପାକିସ୍ଥାନର ରାଜନେତାମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ବୋଲକରା ମାନୁଛେ, ତେବେ ତାଙ୍କ ନିଜ ଦେଶର ସେନା କ'ଣ ତା'ହେଲେ ନିଜ ଦେଶବାସୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଆତଙ୍କବାଦୀ ତଥା ଆତଙ୍କବାଦୀ ଭି ିଭୂମି ବ୍ୟବହାର କରୁଛି ? ଆଜି ଯଦି ମୋଦୀ କାଶ୍ମୀରକୁ ଆମ ସେନାବାହିନୀଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି, ତେବେ ସେ କ'ଣ ସେହି ବିଫଳ ପାକିସ୍ଥାନୀ ସେନା ମଡ଼େଲ ବା ଢା ାଟିକୁ ସ୍ୱୀକୃତ ଦେଉନାହାନ୍ତି ? ଅନେକ ଅସମାହିତ ପ୍ରଶ୍ନ ଠିଆକରିଛି ଆତଙ୍କବାଦ । ଯାହାର ସମାଧାନ ଜଣେ ଅପେରା କଳାକାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଜଣେ ବିଚାରବନ୍ତ ରାଜନେତାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ଯେ କି ସାଧାରଣ ରୋମା ଓ ନାଟକୀୟତାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହି ଗୋଟିଏ ପରିପକ୍ୱ ଅମଲାତନ୍ତ୍ରର ପରାମର୍ଶ ନେଇ ପ୍ରତିଟି ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ।

ଭାରତ ଓ ପାକିସ୍ଥାନ ସମ୍ପର୍କ ଭିତରେ କାଶ୍ମୀର ସମସ୍ୟା ପ୍ରାଚୀର ଭଳି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । କାଶ୍ମୀରବାସୀଙ୍କୁ ଭଲ ନ ପାଇ ଘୃଣା ବା ଅବିଶ୍ୱାସ କରି କାଶ୍ମୀର ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହେଇପାରିବନି । ସମୟ ନାହିଁ ଏବଂ ସହଜ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଇତିହାସର ଭୁଲ୍ ତ୍ରୁଟିଗୁଡ଼ିକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରି, ପରସ୍ପରକୁ ଦୋଷ ଦେଇ ଆମେ ସମାଧାନର ବାଟ ବାହାର କରିପାରିବା । ଯଦି ଭାରତର ଶାସକବର୍ଗ କାଶ୍ମୀର ସମସ୍ୟାର ଅନ୍ତ ପାଇଁ ଆନ୍ତରିକ ଭାବେ ଚାହାନ୍ତି, ତେବେ କାଶ୍ମୀରବାସୀଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତୁ, ନିଜର ଭାବନ୍ତୁ ଏବଂ ସମାଧାନର ବାଟ ଖୋଜିବା ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାମିଲ କରନ୍ତୁ । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଆତଙ୍କବାଦର ଅନ୍ତ ଆଣିବା ପାଇଁ ପାକିସ୍ଥାନ ପ୍ରତି ଆମର ଆଭିମୁଖ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ପରିବ ର୍ନ ଆସିବା ଦରକାର । ପାକିସ୍ଥାନରେ ଆତଙ୍କବାଦ ଭି ିଭୂମିର ଇତିହାସ ଯାହା ଥାଉ ନା କାହିଁକି, ଏବେ ଆମେ ପାକିସ୍ଥାନକୁ ଆତଙ୍କବାଦୀ ନୁହେଁ ବରଂ ଆତଙ୍କବାଦ ଦ୍ୱାରା ଶିକାର ହେଉଥିବା ଆଉ ଗୋଟିଏ ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାବେ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଆତଙ୍କବାଦର ନିପାତ ପାଇଁ ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମ ହେଉ । ଭାରତୀୟ ଓ ପାକିସ୍ଥାନୀ ନାଗରିକ ଭିତରେ ସୁସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ହେଉ । ଖେଳାଳୀମାନଙ୍କଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି କଳାକାର ଓ ସାହିତ୍ୟିକମାନଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାରସ୍ପରିକ ସମ୍ପର୍କ ଭି ିରେ ସହଯୋଗର ସେତୁ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଉ । ଏତିକି କଲାବେଳେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଭାବେ ଛିଡ଼ା ହେବେ ପାକିସ୍ଥାନର ମୌଳବାଦୀ ମୁସଲମାନ ସଙ୍ଗଠନମାନେ ଏବଂ ଭାରତର ମୌଳବାଦୀ ସଂଘ ପରିବାର । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଉଗ୍ର ଓ ହିଂସ୍ର ଜାତୀୟତାବାଦର ସଙ୍କେତ ଓ ସନ୍ତକ । ଏମାନେ ଗୋଟିଏ ବି ସମାଜ ବା ଦେଶର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ କିଛି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ କିଛି କରନ୍ତେ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଥମ କାମ ହୁଅନ୍ତା ପରସ୍ପରକୁ କେମିତି ଭଲ ପାଇବା ସେ ମନ୍ତ୍ରରେ ଜନଗଣଙ୍କୁ ଦୀକ୍ଷିତ କରାଇଥାନ୍ତେ । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜିବ ଆମର କର୍ପୋରେଟ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଯେଉଁମାନେ ୨୪X୭ ଚ୍ୟାନେଲ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ମସଲା ଦରକାର ଏବଂ ଅର୍ଥ ବି ଦରକାର । ଭଲ କଥା ବା ସତକଥା କହି ସାଧାରଣ ଜନତାକୁ ଉ ଜିତ କରିହେବ ନାହିଁ-ଏକଥା ଏମାନେ ଜାଣନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛି ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ । ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଯୋଗୁଁ ଯଦିଓ ଅନେକ ସତକଥା ଆମେ ଜାଣିପାରୁଛୁ ତେବେ ଦକ୍ଷିଣପନ୍ଥୀ କବ୍‌ଜାରେ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ରହିଆସିଛି, ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମକୁ ଠିକଣା ବାଟରେ ନେବା ପାଇଁ ସମାଜକୁ ସଶକ୍ତ କରିବା କାମଟି ବ୍ୟାପକଭାବେ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ଆଶା କରିବୁ ଯେ ପାକିସ୍ଥାନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ ଘୋଷଣା କରିଥିବା ଟିଭି ଚ୍ୟାନେଲମାନେ ତା'ର ଲାଭ ନେଉଥିବା ମୋଦୀ ଓ ତାଙ୍କ ଦଳ ବାୟୁସେନା ବୈମାନିକ ଅଭିନନ୍ଦନ ପାକିସ୍ଥାନ ସେନାଙ୍କ ହାତକୁ ଚାଲିଯିବା ପରେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିପାଇଁ ବାଟ ଖୋଲିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଇମ୍ରାନ ଖାଁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପରେ ନିଜର ଏକତରଫା ଯୁଦ୍ଧକୁ ସେତିକିରେ ବନ୍ଦ ରଖିବେ । ଫେରିଆସିଥିବା ବୈମାନିକ ଅଭିନନ୍ଦନଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ଆମ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଏବଂ ମୋଦୀଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରବଣତା ଦ୍ୱାରା ସଂକ୍ରମିତ ଯୁବ ସମୁଦାୟ କେତେ ଏବଂ କିଭଳି ଗ୍ରହଣ କରିବେ, ସହଜରେ ଅନୁମେୟ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ କଥା ଆମକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଇମ୍ରାନ ଖାଁଙ୍କର ବକ୍ତବ୍ୟ, ଭାଷା ଓ ଆଚରଣକୁ ନେଇ (ତାହା ଅସଲ ହେଉ ଅବା ହେଉ ଛଳନାମୟ) ପାକିସ୍ଥାନବାସୀ ବିଶ୍ୱରେ ଯେତିକି ଗର୍ବିତ, ନିଜ

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦୀଙ୍କ ଆଚରଣ ଓ ଉଚ୍ଚାରଣକୁ ନେଇ ଭାରତବାସୀ ବିଶ୍ୱରେ ସେତିକି ଲଜ୍ଜିତ । ଯୁଦ୍ଧ ବା ସାମରିକ ସଂଘର୍ଷ ଜନଗଣ, ଅର୍ଥନୀତି ଓ ଦେଶ-ଦେଶ ଭିତରେ ପାରସ୍ପରିକ ସମ୍ପର୍କ ଉପରେ କେଉଁଭଳି ଭୟଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଆଣିବ ତା'ର କଳନା ନକରି ଯୁଦ୍ଧଂଦେହି ଡାକରା ଦେବା ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ନେତୃତ୍ୱ ଶାସକ କହିବାର ସବୁକିଛି ଯୋଗ୍ୟତା ହରାଇଥାଏ ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନର ନେତୃତ୍ୱ ବିଚାର କରିବା ଦରକାର । ସବୁଠାରୁ ଘୃଣ୍ୟ ଓ ଅକ୍ଷମଣୀୟ ଅପରାଧ ହେଉଛି ଏପରି ସବୁ ଘଟଣାକୁ ନେଇ କ୍ଷମତାରେ ରହିବାର ବା କ୍ଷମତାକୁ ଆସିବାର ପ୍ରୟାସ କରିବା ।

ଆମେ ଆଶା କରିବୁ ଚିନ୍ତାଶୀଳ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଏଥିରେ ବ୍ୟସ୍ତ ବା ବିବ୍ରତ ହେଇ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ରଖିବା ବା ପ୍ରତିବାଦ କରିବା କାର୍ଯ୍ୟରୁ ନିଜକୁ ନିବୃତ୍ତ ରଖିବେନି । ଯୁଦ୍ଧକୁ ବିରୋଧ କରିବା ସହିତ, ଜନଗଣ ସାମ୍ନା କରୁଥିବା ମୌଳିକ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଗଣମାଧ୍ୟମର ଅସହଯୋଗ ସତ୍ତ୍ୱେ ସାମ୍ନାକୁ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଜଙ୍ଗଲ ଅଧିକାର ଆଇନ ହନନ ଏବଂ ନିରନ୍ତର ଜୀବିକା ଓ ଜୀବିକାର ଉତ୍ସରୁ ବିସ୍ଥାପନ, ଅଧିକାଂଶ ଭାରତୀୟଙ୍କ ମେରୁଦଣ୍ଡ ଭାଙ୍ଗି ଚାଲିଥିବାବେଳେ, ସାମରିକ ଅଭିଯାନର ନାଟକ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କର ଅନ୍ୟ କିଛି ପ୍ରସଙ୍ଗ ନାହିଁ, ଏଭଳି ଏକ ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଆମକୁ ସେ ଭିତରୁ ବାହାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ନିଜର ଉଚିତ ମତ ବା ମନ୍ତବ୍ୟ ପାଇଁ ଅନୈତିକ ଆକ୍ରମଣର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ଶିକ୍ଷିତବର୍ଗ ସେଥିରେ ଦବି ନଯାଇ ନିଜର ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ସ୍ୱଷ୍ଟ ମତ ରଖିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଜାରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।